

Deel 8 : Van Carlit naar Canigou

22/08/2007 : Dag 49 : Mérens-les-Vals – Cabane de Rouzet

Vertrek : 8u45

Aankomst : 16u40

Wandeltijd : 6u05

Afstand : 16km

Klimmen : 1920m

Dalen : 710m

Na de lange en lastige dag van gisteren gunde ik mezelf toch een klein beetje rust en stond ik pas rond zeven uur op. Het was droog, maar een koude wind joeg de grijze wolkendeken laag over de valleibodem, en hier op 1000m was het nauwelijks 6 graden. Ik nam rustig mijn ontbijt, pakte in en profiteerde van de luchtblazers in de sanitaire blok om met enig geduld nog wat kleren te drogen. Zo was het uiteindelijk al rond 8u45 toen ik de camping uitwandelde. Een kwartiertje later stond ik in Mérens-les-Vals. De wolkenbasis was nu ook snel aan het stijgen en klom uit boven de bergtoppen. Dit krikte mijn humeur een heel stuk op, want het vooruitzicht van een dag in de mist is nooit echt plezant.

Vandaag zou ik de GR10 volgen tot ergens in de buurt van het Etang de Lanoux, in de hoop morgen, bij betere weersomstandigheden en indien de sneeuw op hoogte al wat was gesmolten, de Carlit aan te vallen. Ik klom via een asfaltwegje naar een tweede deel van het dorp wat hoger op de helling. Een oud Romaans kerkje paste perfect in het landschap, waar mistflaren langs de valleihellingen gleden. Ik nam een fototje, maar omdat mijn lens door het vochtige weer nogal nat gecondenseerd was lukte dat niet al te best. Daarna klom ik door langs een pad links van de beek. Op 1250m ligt een fantastisch bivakplekje : enkele natuurlijke (onschadelijke) zwavelbronnen zorgden hier voor twee dampende warmwaterbaden. Een plekje dat ik zeker onthoudt voor een volgende keer, wat moet het heerlijk zijn om na een wandeldag een halfuurtje in zo'n warm bad te liggen.

Fysiek ging het vandaag een beetje minder vlot. Puffend liep ik de berg op, geregeld even stoppen om wat te recupereren. Iets wat ik de laatste weken niet echt meer gewoon was. De vervelende dag van gisteren of de korte nacht daarvoor die in de benen is geslagen? Ik hoopte alvast dat dit geen precedent was voor de komende dagen. Nu had ik vandaag helemaal geen haast dus maakte ik er mij geen zorgen over en klom rustig verder. Na al die gejaagde dagen nam ik er vandaag nog eens rustig mijn tijd voor.

Hoger in het dal deden de landschappen mij steeds meer aan het oostelijke Posets-massief denken, in de omgeving van de Ibones d'Escarpinosa. Intussen ook al meer dan twee weken geleden... Zeker toen op zo'n 2050m een klein kristalhelder bergmeertje verscheen was de vergelijking snel gemaakt. Onderweg nam ik te tijd om een kort praatje te maken met enkele tegenliggers. Allemaal zijn ze nu wildenthousiast over mijn tocht, en de vragen die steeds terugkomen zijn natuurlijk : "Vous êtes seul?" en "Vous avez quel age?". Een kerel van 20 die op z'n eentje de hele Pyreneeën doortrekt, dat zijn ze hier duidelijk niet gewoon.

Ik kan niet ontkennen dat ik telkens weer zo'n aangename ego-strelende sensatie ondervond als men mij met enige bewondering en respect stond uit te vragen.

Over een pad dat nu en dan wel over wat puin liep, maar nooit moeilijk of technisch werd, klom ik verder om uiteindelijk iets voor twaalven de Porteille de Bésines (2313m) te bereiken. De 1300 klimmeters zaten er eindelijk op. Ik bleef niet lang op de col want het was verschrikkelijk koud en winderig. In het zuiden kon ik nu de Refuge des Bésines zien liggen, met daarachter de Puig

Pedros. Op de flanken ervan lag toch nog een beetje sneeuw, maar het zag ernaar uit dat alles toch weer wat aan het wegsmelten was. Wolkenplukjes dobberden her en der rond in de vallei. Ik kon mij de laatste dagen ook niet van de indruk ontdoen dat het landschap boven de 2000m al begon te evolueren naar z'n gelige herfstkleuren.

Een mooie afdaling met uiteindelijk ook zicht op het Etang des Bésines bracht mij nabij de gelijknamige refuge, die ik na een kort klimmetje door het bos bereikte. Ik kon er tot mijn grote verbazing een gascartouche kopen, die ik gisteren in Ax niet had gevonden. Terug soep dus de komende dagen, want uit angst zonder brandstof te vallen had ik beslist om de eerste gang van mijn avondmaal tijdelijk te schrappen. Ik informeerde ook naar het weer, en men verzekerde mij dat het morgen een stuk beter zou zijn. Een beetje in strijd met wat ik gisteren had gezien, maar ik geloofde het natuurlijk maar al te graag. Hier zat men ook met de handen in het haar : door het slechte weer was de helikopter al een eeuwigheid niet kunnen komen en men at al drie dagen lang puree, het enige wat nog overwas.

Om 13u30 begon ik dan aan de tweede col van de dag, de Coll de Coma d'Anyell. Alweer die landschappen die mij heel erg aan het Posets-massief deden denken. Een geleidelijke klim, tal van bivakplekjes op groene vlaktes doorweven met riviertjes, net onder de col nog een stukje puinhelling en blokken, maar in geen honderd jaar zoals dat van gisteren. In een goed uur stond ik op de col (2470m). Van hier had ik een overzicht op het Etang de Lanoux, met daarachter de toppen rond de Pic Carlit (2921m). Maar boven de 2700m zat alles in de mist zodat ik eerder een plombe bergwand zag. De hellingen rond het meer waren dikwijls een beetje bruinig van tint, het deed me wat aan Schotland denken.

Ik was van plan om vanaf de col de Puig Lanos (2640m) te beklimmen voor het uitzicht op Cirque de Madides en Cirque d'Orlu, maar ook deze top zat vastbesloten in de wolken. Ik klom dan maar gewoon richting kam op zo'n 2600m, vanwaar ik toch een leuk overzicht had

op de meertjes rond Portella d'Orlu. Terug op de col vroeg een Zwitsers koppeltje wat ik het mooiste had gevonden van de hele Pyreneeën. Ik kon zo voor de hand wel tien gebieden noemen maar oriënteerde het vervolg van hun vakantie na wat twijfelen toch richting Aiguestortes. Daarna begon ik af te dalen. De zon deed enkele schuchtere pogingen om erdoor te komen en ik twijfelde om te bivakkeren aan de zuidpunt van het Etang de Lanoset. Maar uit "veiligheidsoverwegingen" liep ik uiteindelijk toch maar wat door naar de Cabane de Rouzet, aan de noordoostpunt van het enorme Etang de Lanoux. Dan kon ik "in geval dat" toch binnen gaan eten.

Het was geen slechte keuze. Ik maakte een praatje met de jonge (zo'n 25 à 30 jaar) bergier, wat mij toch wat meer inzicht gaf in het vreemde kluizenaarsbestaan dat zij leven hoog in de bergen. De 3 mannen die besloten hadden in de hut leken aanvankelijk niet echt mijn type, maar ach, eerste indrukken zijn niet altijd juist. Het waren drie bouwvakkers uit Perpignan, een een tweedaagse hielden om de Carlit te beklimmen. Ze hielden 's avonds een heuse

barbecue met worst, brochetten, wijn, cola, verse groenten, camembert, alles erop en eraan. En onder het motto "il faut partager dans la vie" was ik uitgenodigd als een soort eregast. Na mijn eigen 300g spaghetti die ik al had gegeten ontplofte in bijna na dit fantastische feestmaal. De bijtende kou was meteen vergeten. Alweer zo'n avond om te onthouden.

23/08/2007 : Dag 50 : Cabane de Rouzet – Estany de Trebens

Vertrek : 11u15

Aankomst : 16u30

Wandeltijd : 3u45

Afstand : 9km

Klimmen : 760m

Dalen : 700m

Bergtoppen : Pic Carlit (2923m)

Het was in de loop van de nacht alweer beginnen regenen en dat deed het rond 6u45, het uur waarop mijn wekker afliep, nog steeds. Ik draaide mij dus nog eens om aangezien ik dolgraag de Carlit opwilde. Uiteindelijk was ik rond 8u30 uit de veren. Na mijn ontbijt besloot ik de evolutie van het weer nog wat te bekijken alvorens een beslissing te nemen. De

hemel was nog steeds egaal grijs, met een wolkenbasis op 2500-2600m, maar deze leek langzaam te stijgen en ook mijn barometer ging crescendo.

Geduld loont altijd in de bergen. De hemel brak wat open en om 11u15 vertrok ik in stralend weer naar de voet van één van de laatste grote hindernissen van de hele oversteek. Ik was op pad met een studentenkoppeltje : Carole, een studente psychologie van 22 in Lyon, en Ralf, een Duitse erasmusstudent van 27 die z'n dagen doorbracht op de wetenschapsunif van Grenoble. Lyon en Grenoble liggen niet zo ver uiteen... Het was leuk gezelschap en we schoten goed op langs de boorden van het Etang de Lanoux. Door een nogal chaotisch landschap klommen we door naar het Etang de Fourats, aan de voet van de echte klim naar de Carlit.

Twee zaken waren intussen nogal duidelijk geworden : Ten eerste zag de klim, over een hele steile puinhelling, er vrij lastig uit. En ten tweede was de hemel nu weer in spoedtempo aan het betrekken en was het wel duidelijk dat we de top niet droog zouden halen. Even later ploeterden we in een intense hagelbui door het puin omhoog. De hagelstenen sprongen

langs alle kanten op, spatten uiteen op de stenen, hamerden ongenadig op ons hoofd en rolden in een soort van lawine de steile helling af, waarbij zich hier en daar enorme accumulaties vormden. Gelukkig smolt alles nog redelijk rap en bleef het steile spoor min of meer begaanbaar. Het waren de meest barre weersomstandigheden van de hele tocht. Moeilijk is de klim naar de Carlit niet, veel

makkelijker dan ik had verwacht. Het is een hele steile klim en nu en dan begint alles wel wat te schuiven onder de voeten, maar handen- en voetenwerk, zoals Ton Joosten in zijn gids vermeld, is er nooit bij.

Om 14u20 bereikten we na een helse klim de top. En men had weer een mooie verrassing voor ons in petto : de bui hield op, de westelijke hemel scheurde wat open. Enkele seconden stonden we in een oase in een voor de rest grijze wereld heel even in de zon. Een heel apparte sensatie. In de diepte verschenen heel even het Etang de Fourats en Etang de Lanoux. Maar daarna verdween de opklaring even snel als ze gekomen was en voor we het wisten stonden we alweer in regen en hagel. We begonnen dus maar af te dalen, en dat viel dan weer een beetje tegen. Een beetje eenvoudig geklauter kwam nu en dan om de hoek kijken en aangezien alles vol water (of hagel) lag was het toch goed opletten. Ik was toch blij dat ik hier nu niet alleen was. Uitzicht was er door de mist al helemaal niet. Pas een heel stuk lager kregen we de Etangs de Carlit voor het eerst in zicht, heel mooi.

Later tijdens de afdaling werden de buien enkel langer en heviger en wandelen was nu geen aangename bezigheid meer. Aan het einde van het Estany de Trebens stond een groene metalen abri, en mijn besluit was snel genomen. Het was binnen dan wel veel te vuil om te slapen, maar als kook- en zitplaats en om mijn spullen te drogen was dit meer dan geschikt. Bovendien was ik door een schitterende omgeving aan het lopen en ik vond het doodzonde om die op deze manier door te moeten wandelen. Hopelijk kon ik alles morgenvroeg eens op een andere manier te zien krijgen. Ik nam afscheid van mijn medewandelaars en beklagde mijn beslissing in het daaropvolgende uur niet, want het goot water zoals het dat

sinds de Atlantische Oceaan nog niet gedaan had. 's Avonds kalmeerde het eindelijk een beetje. Starend naar de waterspiegel drong het die avond voor het eerst tot mij door dat de tocht er nu echt bijna opzat.

24/08/2007 : Dag 51 : Estany de Trebens – Vallée d'Eyne

Vertrek : 7u40

Aankomst : 17u50

Wandeltijd : 8u35

Afstand : 38km

Klimmen : 1100m

Dalen : 1310m

Serius gevloekt vanmorgen : toen mijn wekker rond 6u45 ging regende het. Alweer. Nog steeds. In een streek waar 330 dagen per jaar de zon zou moeten schijnen. Ik had stilaan de lak aan dit pokkenweer met temperaturen die al zes dagen de tien graden niet haalden. Medditerane zon en warmte? Vergeet het! Toch schoot ik meteen in gang want ik wou voor de siësta in Livia geraken, en dat was toch een slorige 15 à 20km wandelen van hieruit. Rond 7u40 was ik uiteindelijk op weg. Wat toen gebeurde was weer zoiets dat je enkel met open mond kunt aanschouwen : nauwelijks vertrokken trok de hemel plots helemaal open en kwam de laagstaande zon tevoorschijn. Al dat water, al die druppels werden plots schitterende

diamanten in een landschap dat nu al z'n grandeur tentoonspreidde. De tocht langs de prachtige Etangs de Carlit, lang voor de drukte begon, was er eentje om in te kaderen. Ik waande mij in het paradijs, laveerde tussen de meren door en werd telkens weer verrast als er een nieuwe plas tevoorschijn kwam. De

kleurentinten in het landschap waren subliem. Genieten met volle teugen.

Vanaf 8u15 kwam ik de eerste dagjesmensen tegen, die de auto hadden geparkeerd aan de Barrage des Bouillouses. De meesten van hen gingen de Carlit gaan beklimmen. Rond 9u bereikte ik na een afdaling door het bos, waarbij ik nu massa's dagjesmensen kruiste, het stuwmeer. Ik liep de dam over om in de Refuge aan de andere kant water te gaan halen. Naar het noorden was de mooie Puig Peric nu heel opvallend. Nadat ik mijn water had gebedeld

trok ik in zuidelijke richting over een enorme groene vlakte naar de vallei die mij via de Tour du Carlit naar Angoustrine zou voeren. Ik nam deze route en niet de gebruikelijke HRP via Bolquère omdat ik een beetje vreesde dat deze route door het bos en langs de skipistes niet zo interessant zou zijn. Daarenboven moest ik mijn voedselvoorraad weer wat aanvullen. Een route door deze vallei en daarna via Llivia over de grote hoogvlakte richting Puigmal leek mij interessanter en authentieker.

Al snel vond ik de geel-rode markering van de Tour du Carlit en daalde ik over een heel modderig pad heel langzaam door de vallei. Ik legde er stevig de pees op om zeker op tijd in Llivia te geraken. Ik had geen zin om daar drie uur te koekeloeren tot de siësta erop zat. Met een visser uit Angoustrine maakte ik een kort praatje. Het was een redelijk lang stuk door deze nogal onopvallende maar wel mooie en erg rustige vallei, en het liep al richting twaalf uur toen ik Angoustrine bereikte. De drukke D618, die gelukkig grotendeels van een voetpad was voorzien, leidde mij verder naar Villeneuve, waar ik de “Cami de Llivia” insloeg, een klein aardewegje dat mij plots een andere wereld invoerde : ik daalde naar een enorme vlakte

waar tractoren strobalen aan het vervoeren waren. In de verte lonkte de donkere bergmassa van de grenskam. Wat verder zorgde een motorcrossparcours voor de nodige geluidshinder. Een lelijke hond achtervolgde mij een tijdje. Rond 12u30 bereikte ik uiteindelijk het stijlloze Llivia. Ik deed er inkopen tot Amélie-les-Bains en reorganiseerde op het

voetpad als een clochard mijn rugzak om die extra kilo's eten een plaatsje te geven.

Over een rustig grindwegje ging ik daarna verder naar Gorguja, een heel charmant boerendorpje met natuurstenen huizen die allemaal uit de 19e eeuw stamden. Over een geel-gemarkeerd mountainbikepad, waar van mountainbikers niet veel spoor was, ging het daarna in rechte lijn verder naar het zuidoosten. Een grenspaaltje “14 LL” maakte mij erop attent dat ik de Spaanse enclave Llivia alweer achter mij liet. De bergtoppen voor mij werden steeds groter, maar nu bevond ik mij nog steeds in dat bijzondere landbouwplateau hoog in de bergen. Langs het pad bloeiden de klaprozen massaal en spontaan citeerde ik het bekende gedicht van John McCrae, dat we in het middelbaar eens hadden gezien en waarvan ik tot mijn verbazing nog de hele tekst kende.

In Flanders Fields the poppies blow
Between the crosses, row on row,
That mark our place; and in the sky

The larks, still bravely singing, fly
Scarce heard amid the guns below.

We are the Dead. Short days ago
We lived, felt dawn, saw sunset glow,
Loved and were loved, and now we lie
In Flanders Fields.

Take up our quarrel with the foe:

To you from failing hands we throw
The torch; be yours to hold it high.
If ye break faith with us who die
We shall not sleep, though poppies grow
In Flanders fields.

En ik nam een soort ingetogen pauze tussen de klaprozen.

Uiteindelijk stak ik de N116 over en bereikte het spoor van de “Petit train Jaune”, een toeristentreintje dat even later ook kwam aangereden. Voorzichtig stak ik de sporen over want een bord maakte er mij op attent dat het aanraken van het middelste van de drie sporen enkele duizenden volt door mijn lichaam zou jagen. Vanaf het spoor liep ik tussen de huizen, de uitlopers van het dorpje Err. Het was wel duidelijk dat hier de laatste jaren heel wat gebouwd was, het dorp was zowat in omvang verdubbeld sinds het moment dat mijn kaart gemaakt was. Ik volgde nu de GR36 en na een klimmetje bereikte ik Vedrinyans, om vandaar dan terug wat te dalen, alvorens over een steil asfaltwegje Llo te bereiken, iets na 15u. Een dorp met heel wat meer charme. In een klaterend fonteintje, volgens een informatiebordje een bron met helende kracht, vulde ik mijn watervoorraad terug bij.

Na een kwartiertje pauze krom ik over een heel steil pad dat de haarspeldbochten van de grote weg coupeerde naar de volgende rug, vanwaar ik nu Eyne zag liggen. De hemel was opnieuw grotendeels betrokken maar in de verte zag ik nu en dan de Carlit. Het was

verbazend hoe ver weg deze al lag. Eenmaal in de buurt van Eyne had ik er al meer dan 30km opzitten en sloeg de vermoeidheid zo langzaam toe. Het was 16u en ik besloot om al wat te klimmen in Vallée d’Eyne. Deze vallei is erg gekend bij botanicussen omdat er een groot aantal endemische planten (= planten die nergens anders voorkomen) worden gevonden. Aangezien ik van

botanie helemaal niets afweet is het niet echt om deze reden dat ik deze vallei zal onthouden. Dat was vooral omdat ik al snel een formidabele klop van de hamer kreeg. Het plan was om te bivakkeren op het Pla de Beguda, op 2350m en aan de voet van de klim naar Coll d'Eyne, maar uiteindelijk gaf ik er op 2120m de brui aan. Met 38km op één dag was het wel welletjes geweest. Bovendien had ik een beetje pijn in een gewrichtsband op mijn rechterwreef en wou ik geen risico's nemen. Ik waste mij ondanks het nog steeds erg koude weer in de beek en ging rond half negen al slapen.

25/08/2007 : Dag 52 : Vallée d'Eyne – Pla de Compmagre

Vertrek : 7u20

Aankomst : 16u40

Wandeltijd : 7u30

Afstand : 22km

Klimmen : 1660m

Dalen : 1480m

Bergtoppen : Pic de Noufonts (2861m), Fossa del Gegant (2801m), Roc Colom (2507m)

Het druppelde alweer toen ik opstond. Om 6u20 al, want vandaag stond een grote en grootse etappe over de grenskam op het programma. Een uurtje later was ik op weg. Onder een grijze hemel klom ik langs de beek langzaam door naar het Pla de Beguda. De opklaringen die boven Frankrijk aanwezig waren leken langzaam terrein te winnen richting grenskam, die voorlopig nog helemaal in de wolken zat. Bovendien had ik de indruk dat het vanochtend toch wat warmer was dan de voorbije dagen. Naarmate ik hoger klom begon de vallei zich steeds meer te openen. Op het Pla de Beguda liggen de bivakplekjes voor het oprapen. Vanaf daar, en zeker de laatste 200m, werd de klim wat steiler, maar het bleef allemaal heel makkelijk en iets voor negen uur stond ik op de kam, die nu inderdaad uit de wolken was gekomen.

De omgeving van Nuria is gekend om het feit dat er altijd veel wind is, en dat mocht ik nu ook ondervinden. Met de wind op kop was het zelfs moeilijk om te ademen. Ik liep een grote groep gemzen voorbij en klom snel door naar de Pic d'Eyne (2786m). De waterdamp in de lucht, die door de sterke zuidenwind werd gedwongen om naar de kam te stijgen, condenseerde net enkele tientallen meters onder de kam, waardoor ik tussen voorbijschietende mistflarden wandelde terwijl de rest van het landschap helemaal open lag, een heel bijzondere ervaring. Ik maakte een kort filmpje met mijn fototoestel om de sfeer van het moment wat op te slaan. Vanop de top had ik een schitterend panorama over het Vall de Nuria, de grenskam vanaan Puigmal d'Err tot nabij de Pic du Géant, maar, wat mij het meest opviel hier, op de veel spitsere en ruigere uitlopers van de grenskam aan de Franse zijde.

Na een korte afdaling klom ik daarna verder over de hele brede en makkelijke kam naar de Pic de Noufonts (2861m), een hele grote en vlakke top, waarop het, indien men voldoende water meeneemt, perfect mogelijk is te bivakkeren. Het uitzicht verschilde niet zo heel veel van dat vanop de Pic d'Eyne, al kon ik nu natuurlijk wat meer over enkele toppen heen kijken. Ik nam een hele reeks foto's om later tot een panorama te plakken maar werd dan plots opgeschrikt door een donderslag, ook al stond ik hier nu in een schuchter zonnetje

dat doorheen het cirrostratus-dek heenscheen. Doorheen het Vall de Nuria echter verd een grote wolkenmassa omhooggezogen naar de grenskam. Ik maakte mij snel uit de voeten op de open top en daalde af naar de Coll de Noufonts (2652m). Daar aangekomen begon het net te regenen, terwijl nu en dan op enige afstand nog wat gerommel te horen was.

Al snel begon het stevig te regenen, dus besloot ik in de stenen abri die op de col staat te kruipen. Ik kreeg er al snel het gezelschap van twee Fransen. Het moet gezegd, dit was een waar meesterwerkje : een ruimte van pakweg drie bij anderhalve meter, helemaal wind- en waterdicht, gemaakt puur uit opeengestapelde stenen met daartussen hier en daar wat plastic zeilen. Na een uurtje hield de bui op en rond 11u30 was ik terug op weg. Na een stevige klim

liep ik op hoogte door naar de Coll de Noucreus. Het was eigenlijk niet te geloven hoe makkelijk het hier wandelen was op 2800m. Het was ook wel duidelijk dat het klimaat hier heel wat warmer is dan in de westelijke Pyreneeën : daar liep ik vanaf pakweg 2500m steevast door een steenwoestijn, hier waren de hellingen zelfs op 2800m nog behoorlijk groen. Al snel bereikte ik de negen kruisjes, waar ik een foto moest nemen van enkele Spanjaarden. Nog steeds boven de 2750m volgende daarna nog een prachtig stuk naar de Pics de la Vacha, opvallend door de gelaagdheid waarbij veelkleurige lagen op elkaar gestapeld waren. In de diepte verschenen nu ook de meren hoog in Vallée du Carança. Het was een prachtig stuk, de zon was nu ook terug van de partij. Puur genieten.

Bij de Pics de la Vaca aangekomen twijfelde ik een beetje over het vervolg van mijn etappe. Mijn bedoeling was aanvankelijk geweest om hier een wat gewaagdere route te nemen en zo de grenskam verder te volgen tot Pic du Géant, om vandaar af te dalen naar de Coll de la Marrana en zo verder naar Ulldeter. Door mijn lange pauze op de Coll de Noufonts was het nu echter al 13u. De route zag er in de buurt van Pic de l'Infern wel doenbaar uit, maar ook weer niet supersimpel. En bovendien vertrouwde ik het weer nog niet helemaal. En dus besloot ik om gewoon via de GR11 naar Ulldeter te wandelen. Het was een mooi stuk met terugblikken op de Pics de la Vacha en een doorkijk in het Vall Freser. Al om 13u40, een beetje sneller dan verwacht, stond ik op de Coll de la Marrana en vandaar was het niet ver meer naar de Refuge Ulldeter, in feite meer in restaurant in de bergen. Ondanks dat dit skigebied was, was het landschap nog niet al te overdreven verwoest. In de hut nam ik nog een pauze terwijl er weeral een regenbui overwaaide. Er hing een weerbericht waar ik op kon zien dat het in heel Europa niet veel soeps was.

Toen de bui was weggetrokken begon ik rond 15u opnieuw te wandelen. Via het asfalt bereikte ik al snel het skistation, waar ik achter een gebouw liep om het pad op de pikken dat naar de Portelle de Mantet liep. Door een droge vallei met nogal wat losse stenen klom ik niet helemaal naar de col, maar nam op zo'n 2300m een met verf op de stenen aangegeven splitsing naar het Pla de Coma Armada. Na nog een kort stukje klimmen kwam ik plots in een totaal ander landschap terecht. Voor mij lag een eindeloos groot plateau, begraasd door

gemzen en paarden die verspreid rondliepen. Er was enkel een spoor in het korte gras, met hier en daar een grote steenman, meestal gewoon een soort platte of staafvormige stenen die rechtop waren gezet. De tijd en het landschap schoven langzaam voorbij terwijl ik de kilometers aaneen knoopte. De lucht was helder blauw

geworden, de aangename warmte was eindelijk terug. In de verte het plombe Canigou-massief, de allerlaatste hindernis op weg naar de zee. Ik was helemaal alleen op deze fantastische vlaktes. Dit was mijn ding. De gedachten gleden helemaal af, enkel het ritmische geluid van mijn ademhaling en van mijn wandelstokken, prikkend in de droge aarde. Jongens, wat een heerlijk stuk. Voor ik het wist bereikte ik de kam tussen de Rocs Blancs en de Puig de la Llosa, vanwaar ik mijn bivakplekje direct in de gaten had.

Iets na half vijf lag ik lekker in het gras te genieten van het uitzicht op Vallée du Mantet, met het water van de jonge beek klaterend naast mijn plekje. Mijn water ging ik ietsje hoger halen in de bron. Ik waste mijn kleren in de beek, nuttigde mijn avondmaal en bereidde mij voor op mijn avonduitstapje : de zonsondergang vanop de Roc Colom (2507m), de meest oostelijke 2500-er op de grenskam. Het was in feite mijn voorlaatste avond in de bergen. Vanaf overmorgen zit het erop, en is het onder de 1500m doorsteken naar het strand.

Iets voor half acht begon ik aan de klim, terwijl de laagstaande zon de zachte kleuren in het landschap accentueerde. Ik nam achteromkijkend twee fototjes van het hele mooie bivak. De weg naar de Roc Colom was kort en makkelijk. Enkele gemzen sprintten omlaag langs de hellingen toen ik eraan kwam. Rond 19u45 stond ik al op de top, die vol lag met hagelwitte kwartsietblokken. In het westen keek ik uit op het parcours dat ik vandaag had afgelegd, met heel opvallend het duo Gra de Fajol (2706m) – Pic du Géant (2861m). In het oost-noordoosten was het enorme Canigou-massief, de meest oostelijke uitloper van de hoge Pyreneeën, allesoverheersend. Meer naar het oost-zuidoosten was er de Pic de Castabonne, met daarachter Vallée du Tech. Ik probeerde de zee te zien, maar vond ze niet. Geduld.

Zonsondergangen vanop een bergtop blijven de ultieme sensatie van het bergwandelen. Ik voelde me hier weer zo alleen, maar meteen ook zo in vrede met mijzelf en met de wereld, dat ik er bijna duizelig van werd. Helemaal alleen, met kilometers in de omtrek geen enkele andere mens. Op wat ik op dat moment alweer ervaarde als de mooiste mogelijke plaats op de

hele planeet, in de hele melkweg, tussen miljarden sterrenstelsels in het oneindige universum.

26/08/2007 : Dag 53 : Pla de Compmagre – Chalet des Cortelets

Vertrek : 7u50

Aankomst : 18u00

Wandeltijd : 7u55

Afstand : 25km

Klimmen : 1590m

Dalen : 1740m

Bergtoppen : Puig Roja (2724m), Pic du Canigou (2784m)

Dronken van gelukzaligheid was ik gisteren in mijn slaapzak gesukkeld en was mijn wekker vergeten zetten. Mijn biologische klok was intussen wel goed afgesteld en rond 6u45 werd ik wakker. Er was vrij veel hoge bewolking, maar het was redelijk warm en het beloofde een mooie wandeldag te worden. Ik vulde mijn watervoorraad tot het maximum (goed 3L) bij, want tot diep in het Canigou-massief zou ik geen

enkele andere bron meer tegenkomen. Rond 7u50 was ik uiteindelijk op weg. Ik stak à l'improviste door over het plateau naar de Mort d'Escoula, die ik aan de noordzijde omtrok, waarbij ik een grote kudde gemzen op de vlucht joeg. Na een korte maar makkelijke afdaling bereikte ik zo de Porteille de Rotja.

Deze onopvallende col markeert het begin van de zogenaamde "Esquerdes de Rotja", een lange reeks witte kwartsietrotsen op de kam richting Canigou. Het pad liep links onder deze rotspartijen door. Het was een hele mooie route, en zonder al te veel hoogteverschillen snel opschieten in de richting van de Canigou. In de aanloop naar de Collade des Rocques Blancs boog het pad af in noordelijke richting, weg van de kam, om in een boogje uiteindelijk langzaam naar de col toe te klimmen, waar ik aansluiting verkreeg op een grindwegje. Van hier was het nu makkelijk wandelen links onder de kam naar de volgende col, de Collade del Vent. Het uitzicht naar het noorden op Vallée du Py in het gelijknamige natuurpark was nogal de moeite. Achteromkijkend waren in de verte nog steeds de toppen rond Pic du Géant te zien. In het noordoosten was de Canigou (2784m) nu verborgen achter de plombe rug van de Pic des Sept Hommes en Puig Roja.

De grindweg liep even verder uit op het Pla Guilhem, alweer zo'n gigantisch groen hoogplateau, met hier en daar een enorme steenman als houvast. Ik week nu echter van elke gemarkeerde route af, want ik wou het Canigou-massief niet betreden langs de klassieke route via de Refuge Marialles, maar langs een hoge route die hier naar de Pic des Sept Hommes klom, en vandaar over de kam door via de Puig Roja, om uiteindelijk af te dalen naar de Gours de Cady (de meest oostelijke hoge bergmeertjes van de Pyreneeën) en iets verderop weer aansluiting te krijgen op de normale HRP die me na een steile klim naar de top van de Canigou zou leiden. Dat laatste was allicht iets voor vanavond, zonder rugzak, want ik wou morgen via de Serra del Roc Negre over de kam doorsteken naar Amélie-les-Bains.

Terwijl ik net voor het begin van de zware klim aan het pauzeren was, kwam een oude man uit één van de nabijgelegen dorpjes aangewandeld. Hij kende het Canigou-massief als zijn broekzak, en ik informeerde dan ook naar enkele routes. Over de Serra del Roc Negre kreeg ik te horen dat dit een hele moeilijke route was die het nodige klauterwerk vergde en eigenlijk best met klimgerief kon worden genomen. Ik stapte dus af van mijn originele plan en besloot vandaag voor of na de Canigou te bivakkeren. De man nam daarna afscheid en vertrok voor dezelfde klim die ik wou gaan doen. Toen ik een kwartiertje later ook vertrok was hij naast de steenmannen een gemakkelijke wegwijzer naar boven. Net voor de top haalde ik hem in en boven hielden we samen nog een korte pauze.

Van hieruit hadden we een geweldige terugblik op het Pla Guilhem, de Esquerdes de Rotja, de grote plateaus waar ik gisteren was overgelopen en op had gebivakkeerd, en nog verder de toppen rond Pic du Géant. Ik meende zelfs de Pic Carlit te ontwaren, maar zeker was ik daar niet van. In het noord-noordoosten was de Canigou nu een stuk dichterbij gekomen. Van hieruit zag hij er niet te beklommen uit, de zuidflank leek quasi loodrecht. Toch zou ik daar vanmiddag of morgenvroeg omhoog moeten. In het oosten was er een beetje een troosteloze, brede kam, hoofdzakelijk bestaande uit puin. Het was deze kam die ik verder volgde naar de Puig Roja (2724m), de 3^e hoogste top van het massief. De Canigou werd enkel indrukwekkender.

Na de Puig Roja moest ik normaal nog een stukje over de kam vervolgen om uiteindelijk af te dalen naar de Gours de Cady. Maar de kam werd hier plots uiterst smal en rotsachter en het leek mij makkelijker om over een soort rug een stukje in O-NO-richting af te dalen, een soort kom langs de oostkant te omtrekken en daarna over een steile granshelling terug te klimmen naar de kam. Zo gezegd, zo gedaan. Daarna volgende ik de steenmannetjes naar de rug net ten noorden van de top (2680m) op de kaart. Van hieruit, en dus niet via de afdaling in N-Z richting die op de kaart staat ingetekend, daalde ik over een steile puinhelling met hier en daar een steenmannetje af naar het hoogste meertje. Het was een behoorlijk pittige afdaling en ik was blij toen ik het erop had zitten.

De Gours de Cady zijn een verzameling van vijf piepkleine bergmeertjes die zijn ingebed in een brede kom. Hier en daar zijn groene plekje aanwezig waar gebivakkeerd kan worden. Mensen waren er hier helemaal niet, die waren allemaal in de weer op de flanken van de Canigou. Ik hield een korte pauze bij een van de meertjes en daalde dan wat verder af naar twee meertjes die wat verder richting hoofdroute naar de Canigou lagen. Het was iets voor 15u toen ik daar aankwam. Ik legde me in de zon een pak gezouten pindanoten te eten en twijfelde een beetje of ik vandaag nog de Canigou zou gaan beklimmen. Na een goed halfuur luieren besloot ik het erop te wagen en na mijn watervoorraad opnieuw te hebben aangevuld ging ik op pad.

Al snel vond ik aansluiting op het geel-gemarkeerde pad waarover volop mensen aan het afdalen waren. Enkelen waren op het geniale idee gekomen om te proberen een kortere weg te nemen door grote kom vol rotsen en puin, ten zuiden van de berg. Ongelooflijk hoe men zo stom kan zijn. Tegen een slakkengang en met het risico op gebroken benen sukkelden ze langzaam verder. Ik volgde de normale route, die al snel langs een mooie aangegeven bron leidde, waar ik me wat verfriste. Het was een heel stuk warmer dan de voorbije dagen.

Daarna krom ik makkelijk verder, tot ik uiteindelijk die indrukwekkende rotswand bereikte waar ik ergens omhoog zou moeten gaan klauteren naar de top. Van hieruit zag het er nogal indrukwekkend uit.

Ik bond mijn wandelstokken aan mijn rugzak en krom over het puin naar het begin van de rotscouloir toe. Daar was het aanvankelijk

steil maar makkelijk omhoog klimmen over een soort natuurlijke treden. Mijn handen had ik hier nog niet nodig. De donkere couloir, met links enkele hele bijzondere rots-monolithen van vele meters hoog, boezemde ontzag in. Ik krom alleen naar boven. Naar boven toe werd

de klim een heel stuk steiler en nu had ik wel degelijk mijn handen nodig om hier en daar omhoog te geraken. Ik klim graag en vond het uiteindelijk ook helemaal niet zo moeilijk, maar ik kan mij inbeelden dat ik het naar beneden minder gezellig had gevonden. Qua klautergehalte is dit volgens mij zelfs de meest pittige passage van de hele tocht geweest.

Enfin, al klauterend verscheen daar rond 16u45 plots het topkruis, gedrapeerd met een Catalaanse vlag. En ja, vanop de Canigou zag ik mijn einddoel voor het eerst liggen : de Middellandse zee. Heel vaag weliswaar door de wat heïge lucht, maar ik zag hem en kende een moment van intens geluk en trots. Het was zo goed als voor elkaar nu. Hoe mooi het uitzicht in de andere richtingen ook mocht zijn, mijn blik werd aangezogen door het zilte nat

daar in het oosten. Ik bleef een goed kwartier op de top, tot ik er helemaal alleen was wanneer alle andere mensen aan de afdaling waren begonnen. Iets na vijven begon ik zelf te dalen, een routine-klus over een vrij goed pad richting Chalet des Cortalets, waar ik pas iets rond 18u aankwam. Ik genoot nog van een colatje op het gezellige terras en ging daarna de tent opzetten. Een laatste bivak op hoogte. Een laatste bivak in de Pyreneeën.

27/08/2007 : Dag 54 : Chalet des Cortalets – Amélie-les-Bains

Vertrek : 7u25

Crash : 16u20

Wandeltijd : 7u40

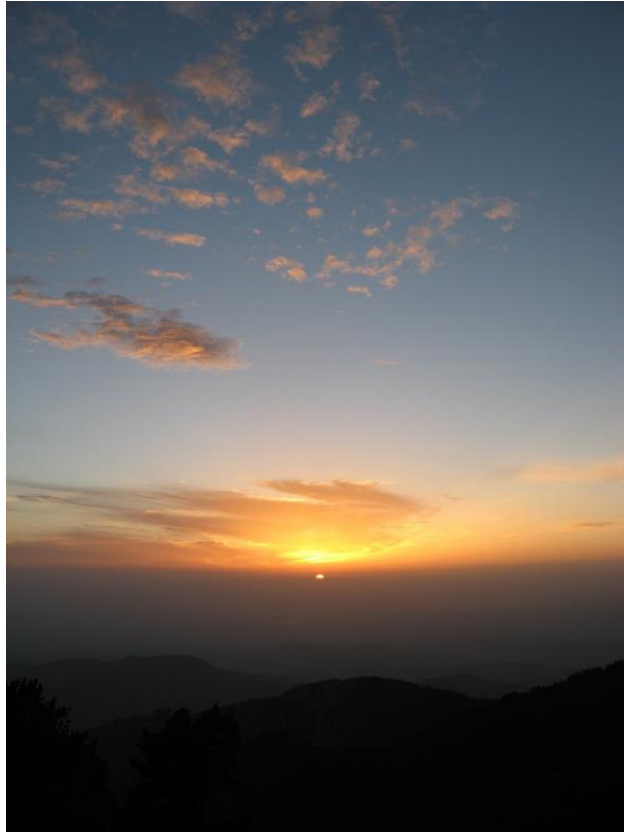
Afstand : 29km

Klimmen : 330m

Dalen : 2260m

Die ochtend at ik mijn ontbijt met zicht op de Middellandse zee. Zo dichtbij, ik leek ze wel te kunnen aanraken. De vroegste zonnestralen werden gereflecteerd op het zeewater daar in het oosten. Iets voor half acht was ik al op weg. Op dat moment was het al duidelijk dat het een warme dag zou gaan worden. Ondanks het ochtendlijke uur, de grote hoogteligging en het dalend parcours liep ik al meteen te zweten in mijn lichtste kledij. Er stond geen zuchtje wind. Na een sanitaire stop, waarbij ik driemaal enkele meters doorstapte vanwege duizenden hongerige en opdringerige vliegen, stapte ik in licht dalende lijn over een grintwegje naar de Pas del Prat Cabrera. Daar begon het Balcon du Canigou.

Het Balcon du Canigou is een heel bekende route, en volkomen terecht. Lastig is het niet, de hoogteverschillen zijn immers miniem, en de uitzichten op de oostflank van het massief en de valleien zijn schitterend. Intussen was ik zeer op mijn hoede, want de hitte werd intussen, ook al was het nog niets eens 10u, nogal zinderend. Bij elke beek die ik passeerde nam ik de tijd om mijn shirt uit te doen en in het frisse water onder te dompelen, wat mij toch telkens een tiental minuten verfrissing bracht. Ik sprong nu ook niet meer zuinig om met mijn waterzuiveringstabletten, als er één dag was waarop ik mijn resterende 12 tabletjes nog nodig zou hebben dan was het wel vandaag.

Na de abri du Pinatel zat het mooiste stuk erop en wat verder begon de afdaling naar het Maison Forestière de l'Estanyon, waar het op een groen grasveldje met zicht op de vallei en een bron ietsje verderop heerlijk bivakkeren moet zijn. Ik stapte echter door, stak mijn shirt nog eens onder het water, vulde mijn flessen bij en klom daarna door naar Col de la Cérire, waarbij ik stilaan last kreeg van de warmte. Het was 11u toen ik de col bereikte. Ik pauzeerde

niet, aangezien het enkel maar warmer zou worden. Wat verderop stonden schapen te drummen om een plekje in de schaduw van een overhellende rots te veroveren. De laagsten in de rangorde stonden de braden in de zon.

Al snel bereikte ik een grintweg, die wat verder overging in asfalt. Aan de gîte du Battère besloot ik in de schaduw op het terras

even te pauzeren, waarbij ik aan de praat geraakte met twee Engelse veertigers die er ook de hele oversteek hadden opzitten. Zij waren begin juni al vertrokken in Hendaye en hadden er dus ruimschoots de tijd voor genomen. Dikwijls namen ze gewoon enkele dagen rust in een

mooi stadje. Ik vulde mijn water nog een laatste keer helemaal bij, tot Amélie-les-Bains zou ik het nu met drie liter moeten doen want er was niets meer te vinden onderweg.

De route was nu weinig beklijvend. Over onverharde wegen ging het via de Tour de Batère, de Col de Formantère en de Col de la Redoute in een eindeloze afdaling verder. In het oosten was er het grote niets, de kustvlakte. Het laatste stuk van Montbolo naar Amélie-les-Bains sneed ik wat haarspeldbochten van de weg af via een met gele stippen gemarkeerd pad. Het was rond 16u toen ik eindelijk het dorp bereikte.

In Amélie had ik weeral wat dingen te regelen. Ten eerste wou ik naar de supermarkt om mijn laatste inkopen te gaan doen. Daarnaast moest ik een lift naar Céret versieren, waar een SNCF-bureau was waar ik mijn TGV-tickets vanuit Banyuls naar huis wou gaan bestellen. Maar eerst en vooral moest ik geld gaan uit de muur halen om dat alles zeker te kunnen betalen, aangezien ik vermoedde dat het misschien niet mogelijk zou zijn om met Bancontact te betalen, en ik nu nog maar een kleine 200 euro op zak had, wat nogal nipt zou worden om al mijn uitgaven naar huis te dekken. Mijn treinticket zou allicht niet al te goedkoop zijn, zo midden in de vakantieterugtocht en zo kort van tevoren geboekt...

Ik stak via een brug de Tech over en vond al snel een bankautomaat op de hoek van de D115 en een drukke verkeersvrije winkelstraat. Maar mijn aanvraag tot afhalen van geld werd geweigerd, ondanks het feit dat ik Maestro heb. Ik probeer het een tweede keer, maar voel plots dat ik mijn evenwicht verlies. Mijn zicht vermindert plots, zwarte vlekken dansen voor mijn ogen en voor ik het goed en wel besef donder ik languit op de straatstenen. Al meteen ontwaak ik terug, maar als ik mij opnieuw recht probeer te stellen verschijnen de zwarte vlekken opnieuw en val ik opnieuw. Mensen komen nu te hulp gelopen. Ik vraag fris water. In de vlucht zie ik een digitale thermometer aan de overkant van de straat 36° aanduiden. Ik blijf nu tegen de muur zitten en vraag aan mensen om mijn bankkaart, die nog in de muur moet steken. De bankbediende komt ze terugbrengen. Een vrouw komt met een fles water aangelopen, die ik voor de helft over mijn hoofd kieper en voor de helft leegdrink.

Na een minuutje probeer ik met de hulp van enkele mensen opnieuw recht te staan, maar ik moet meteen weer gaan zitten. Shit, dit lijkt erger dan een korte appelflauwte. Ik twijfel nog, maar de omstanders niet meer en ze bellen een ambulance. Nu begon ik me een beetje een slachtoffer te voelen en dat zinde mij niet, terwijl ik daar zo zat kon ik nog goed helder nadenken en echt slecht voelde ik mij eigenlijk niet eens. Ik had deze crisis ook helemaal niet voelen aankomen. Mijn eerste zorg op dat moment was eigenlijk zelfs dat ik, aangezien ik blijkbaar geen geld uit de muur kon halen, gewoon niet genoeg geld had om én ziekenhuis én treintickets te betalen. Maar het spel zat nu op de wagen en tegenhouden kon ik het niet meer.

Een tiental minuten later naderen loeiende sirenes. Drie verplegers komen uit de ambulance gesprongen, en lopen mij gewoon voorbij. Zo slecht zag ik er blijkbaar nog niet uit, en als ik glimlach om hun missertje beseffen ze dat blijkbaar ook wel. Ondersteund weet ik naar de ziekenwagen te wandelen, waar men mijn hart en bloed controleert en allerlei vragen stelt. Ik heb het soms nogal moeilijk hierop te antwoorden aangezien ik niet zoveel medische termen in het frans ken. Als ik zeg hoe lang ik al aan het wandelen ben vallen hun ogen bijna uit hun kop. Er wordt een andere dokter bijgeroepen en na een kwartiertje onderling gekibbel komen ze tot het besluit dat ik naar het ziekenhuis moet. Men verzekert mij dat de

rekeningen desnoods nagestuurd kunnen worden. Ik voel me eigenlijk wel een beetje een marginaal als ik dat vraag maar ze lijken mijn situatie wel te begrijpen.

Het is op het moment dat de ambulance met loeiende sirenes de weg naar Céret begint af te scheuren dat plots het besef komt dat mijn tocht erop zit. Dit was, ook al waren de omstandigheden vandaag nogal extreem, een signaal van mijn lichaam dat ik niet mag negeren. Bovendien verwacht men dat het superhete weer nog minstens twee dagen aanhoudt en ik heb geen zin om zo dicht bij het einde nog dagenlang niets te zitten doen. Nee, mijn tocht zit erop. Op drie dagen van de finish, ochot. Ik weet dat ik er later geen spijt van ga hebben dat ik deze beslissing nu neemt. Ik neem eigenlijk zelfs geen beslissing, ze overvalt me.

De verplegers kijken mij een beetje meewarig, maar ook begrijpend en met een soort van bewondering aan. De film van een monsterlijk avontuur van twee maanden glijdt in fast forward voor mijn ogen. Alle emoties van twee maanden worden samengebald in één machtige eruptie, hier in de ziekenwagen, aan het begin van mijn tocht naar huis. Ik laat mijn tranen de vrije loop. Geluk, liefde, trots, verdriet, heimwee, hoe mooi kunnen tranen zijn?